

nen wordt, de bondsbreker uit de gemeenschap van het Verbond en al bouwt hij nu een stad ter woning en noemt hij die naar den naam van zijn zoon (vgl. 4:17), hij blijft op de aarde banneling. De eerste afgesneden. De eerste afgesneden. Van de kerk afgescheiden en afgesneden en dus van de waarachtige cultuur. Zoo is er ook geen enkele duisterheid in die mededeeling van 4:17, dat Kain een stad bouwt. Want al zou Kain dan ook vlak na de vervloeking al stedseling geworden zijn, dat doet niets af van het feit, dat hij op aarde zwervende en dolende blijft, omdat hij is verdreven dáár van dien aardbodem, waar de gemeenschap des Verbonds was. Zoals van den koning van Roemenië b.v. vandaag gezegd kan worden, dat hij buiten zijn eigen land omzwerft 'en een banneling is, al woont hij misschien in een prachtige villa in Zwitserland of aan de Riviera, zóó is Kain zwervende en dolende op aarde, omdat hij verdreven is van den aardbodem-van-toen. Alleen zóó wordt m.i. recht gedaan aan de eenheid van dezen pericoop, aan de kracht van dat hebreuwsche voorzetsel „van den aardbodem weg”, en óók aan de kracht van den goddelijken vloek: de aardbodem zal u zijn vermogen niet meer geven. Daar is geen uitzondering op, dat is maar geen verzwarende van Gen. 3:7, maar dat is een communicatie: Jahve is de E E R S T E, die den ban voltrekt. Spakenburg. KAMPHUIS.

UIT DE SCHRIFT

Voor een iegelijk die gelooft

„Een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft”. Rom. 1:16.

Het evangelie van Christus is een kracht Gods tot zaligheid.

Door middel van de blijde boodschap redt God zondaren van het verderf.

Het is niet zóó, dat het evangelie ons slechts zou aanwijzen op welke wijze we gered moeten worden. Maar het redt daadwerkelijk.

Olevianus teekent bij dezen tekst aan: „Het evangelie is een krachtig en machtig instrument, waardoor God niet alleen de heerlijke weldaden van dood en opstanding van Christus verklaart, maar God werkt daardoor krachtig en machtig, n.l. door menschen te trekken tot het geloof”.

Het heeft Gode behaagd door de dwaasheid der prediking zalig te maken die gelooven (1 Cor. 1:21).

Dat wil niet zeggen, dat alle menschen zalig worden. Zelfs niet dat alle menschen die het evangelie hooren, gered worden.

Het evangelie is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft.

Letterlijk staat er in het Grieksch: voor elken geloovende.

Voor ieder, die het evangelie volhardend gelooft. Wie het evangelie ongeloovig verwerpt gaat verloren.

Wie alleen maar voor een oogenblik de blijde boodschap met vreugde aanneemt, maar straks weer door de beslommeringen van dit leven in beslag wordt genomen, dat er voor het evangelie geen plaats overblijft, komt om.

Eén ding is dus noodig voor Jood en Heiden, voor „vrome” en goddelooze menschen, voor kerkmenschen en tollenaars en zondaren. Zullen ze gered worden dan is noodig, dat ze gelooven en in dat geloof volharderen.

Dat ligt ook in den aard van het evangelie. Het is een boodschap.

Hoe kan een boodschap haar werk doen als ze geen geloof vindt?

Wanneer een patiënt welgert de medicijnen, die voor genezing noodig zijn, te gebruiken, dan kunnen ze geen baat geven.

Zoo kan het evangelie geen kracht Gods tot zaligheid zijn, wanneer het niet met een geloovig hart wordt aangenomen.

Daar is de Schrift vol van.

Zoo heeft de Heiland de apostelen uitgezonden met de opdracht: „Gaet henen in de geheele wereld, predikt het evangelie allen creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Maar die niet zal geloofd hebben zal verdoemd worden” (Marcus 16:15).

Als de stekbewaarder te Filippi na de bekende wonderlijke gebeurtenissen vraagt: Heeren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?, dan antwoorden Paulus en Silas hem: Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden (Hand. 16:31).

Dit alles is ons zoo bekend, dat de vraag wel bij sommigen zal opkomen: Is het nu noodig hierover te schrijven? Dat weten we allen toch al lang?

Ik zou met een wedervraag willen antwoorden: Hoe komt het toch, dat velen, die het al lang weten, toch niet zalig worden en niet zalig zijn?

Velen, die alles van het evangelie weten, blijven toch maar leven in de zonde.

Velen hebben geen zekerheid van de vergeving der zonden.

Vele kerkleden gaan ongetroost en triest hun weg. Zou dat niet hiervan komen, dat velen niet simpel, kinderlijk gelooven?

Gelooven is: alles voor waarachtig houden, wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft. Het voor waar houden, dat God om Christus' wil de zonden vergeeft.

Vast vertrouwen, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid geschonken is van God, uit louter genade, alleen om de verdienste van Christus wille.

Er stellig op rekenen, dat de HEERE doet, wat Hij belooft heeft.

Paulus beschrijft den weg der zaligheid aldus: „Indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus en met uw hart gelooven, dat God Hem uit de dooden opgewekt heeft, zoo zult gij zalig worden; want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid.

Want de Schrift zegt: „Een iegelijk die in Hem gelooft, die zal niet beschaamd worden” (Rom. 10:9, 10).

Vele broeders en zusters zitten hier met een moeilijkheid.

Ik hoor het iemand zeggen: Ik geloof het evangelie wel. Ik geloof, dat alles waar is, wat het evangelie belooft. Ik geloof wel de vergeving der zonden in het algemeen. Maar ik mis het persoonlijk geloof, dat mijn zonden vergeven zijn. Ik weet niet of Jezus mijn Zaligmaker is.

Wat is daarop te antwoorden? Zullen we zeggen, dat zoo iemand moet wachten op een bijzondere stem of inspraak of aanwijzing van den hemel, waaruit hij mag opmaken, dat Jezus ook zijn Zaligmaker is?

Of zullen we zoo iemand trachten duidelijk te maken door allerlei kenmerken op te sommen, dat hij toch wel echt het persoonlijk geloof heeft?

Ik denk, dat de Schrift ons dezen weg niet wijst.

Ik zou willen wijzen op de belijdenis van Petrus in Matth. 16.

Hij belijdt: „Gij zijt de Christus, de Zoon des leventen Gods”.

Dan antwoordt de Heere Jezus niet: „Petrus, dat is nog maar een geloof-in-het-algemeen. Dat is nog niets. Nu moet gij nog leeren gelooven, dat Ik voor u persoonlijk de Christus ben”.

Maar de Heiland zegt: „Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona, want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, die in de hemelen is”.

Als Petrus zijn belijdenis uitspreekt, dan is hij toch zelf daarbij betrokken? Hij meent toch wat hij zegt en gelooft oprecht in den Heere?

Nu dat is genoeg. Ook nu nog voor ons.

Wie oprecht, meenens, van harte het evangelie van Jezus Christus gelooft is daar zelf toch bij betrokken? Als dat niet het geval is dan praat men maar wat,

Hoogleraren ter Synode I

(Nieuwe spelling).

Onze lezers weten: we hebben expres geen woord gezegd over de ineen bij een enkele tot „cause célèbre” gemaakte kwestie van „de hoogleraren ter synode”. We wilden enkele kerkelijke organen maar eens rustig laten uitpraten, met de een enkel kenmerkende vasthoudendheid van een denkbeeldige „Von Felsen”. We wilden hun de volle kans geven, de menschen, de leden der mindere vergaderingen, te beïnvloeden. En we wilden de synode met de ingediende voorstellen maar eens rustig laten klaarkomen. Men moest nimmer kunnen zeggen, dat van de kant der hoogleraren zelf iets ondernomen was, dat op een op-de-voorgroond-schuiving van eigen persoon leek. Het aantal misverstanden is in een grotere kring altijd al hoog genoeg; hoeveel te meer dan in een tijdelijk versamalde als de onze.

We hebben ook gezweigen, toen over deze materie enkele schrijvers, van wie we iets meer nuchterheid of zelfkennis (in de aanwijzing van Van-Velzen-gevaren) of billijkheid verwacht hadden, zich in het debatje mengden, en, we geloven, daarmee de geest van enkele nuchtere en hartelijk meelevende afgevaardigden 'n tikje geïnfecteerd hebben. We lieten het zelfs over onze kant gaan, toen een broeder, die in deze te Amersfoort geen meerderheid had kunnen vinden voor zijn gevoelen, toch nog probeerde door een publiek advies aan de roepende kerk zijn mening te laten gelden. Er was in de hele affaire een en ander, dat ons liet denken: dit verteert zichzelf wel.

Maar nu op de hoofdzakelijke zaak zonder enige beïnvloeding onzerzijds beslist is, willen we wel eens wat zeggen. 't Is nu de tijd wel, want we zijn nog niet helemaal klaar voor de toekomst. Ik spreek er liever nu over, inplaats van over een paar jaar, als er misschien weer kerkboddelijk over gehandeld gaat worden tegen de volgende synode. Ik kan nu beter mijn mening geven: 't gevaar van misverstand is nu tot zijn minimum gereduceerd. En, zoals we elders in dit nummer reeds te verstaan gaven: er „zit” niets, en er „zit” ook niets persoonlijks. Dat heeft er ook nooit gezeten. De lucht is wat dat betreft nog even zuiver, bij mijn weten althans, als in de laatste jaren steeds het geval geweest is.

zonder dat men meent wat men zegt.

Men beleeft wonderlijke dingen bij den arbeid in de gemeente. Ik herinner me menig gesprek met een broeder of zuster, die met deze dingen zat. We spraken dan een heelen tijd over den HEERE. En over wat Hij in Zijn Woord beloofde. Over de weldadigheid en trouw van den God des Verbonds. Over de vergeving der zonden en het eeuwige leven, dat God uit genade schenkt. Over de verzoening door het bloed van Christus. Over de zorg des HEEREN voor Zijn volk. Ook over den toorn Gods over de goddeloozen.

Bedoelde broeder of zuster twijfelde niet of dit alles was waar.

Maar tenslotte was de verzuchting: Wist ik nu maar of ik daar deel aan heb.

Mijn antwoord was dan: Maar meent ge dan niet wat ge zegt?

Ge hebt van Gods genade gesproken en van den Zaligmaker.

Was dat maar ijdel gepraat? Was dat maar wat geredeneer?

Meent ge dat niet oprecht? Dan heeft het niet de minste waarde.

Dan gelooft ge er dus eigenlijk ook niets van.

Maar als ge oprecht meent wat ge zegt, laat u dan niet in de war brengen door menschen met hun eigenwillige wegen der zaligheid.

Gelooft gij het evangelie? Dan is het ook waar voor u.

Vertrouw maar op Gods beloften. Leef maar uit het geloof.

Dan komt ge niet beschaamd uit.

De moeilijke overgang van een zoogenaamd algemeen-geloof tot een persoonlijk-geloof kent de Schrift niet.

Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart. Ge spreekt er over. Ge denkt er over. Ge gelooft het met uw hart.

Welnu: Dit is het woord des geloofs hetwelk wij prediken: indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus en met uw hart gelooven, dat God Hem uit de dooden opgewekt heeft, zoo zult gij zalig worden; want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid.

Wat ook aan het geloof moge voorafgaan, waarmee het geloof moge gepaard gaan, wat er op het geloof moge volgen, het geloof zelf is van allesbeheerschende betekenis. Welgelukzalig zijn we, als we mogen zeggen: „Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning liefgehad hebben” (2 Tim. 4:7, 8).

H. J. J.

KERKELIJK LEVEN

We beginnen met een nuchtere opmerking: hoogleraren zijn er óók nog. Dat betekent deze keer:

a) de kerken hebben het recht van vrije beslissing om uit te maken, of ze hen willen vragen. Van dat recht der kerken blijven de hoogleraren af. Maar:

b) de hoogleraren hebben het recht van vrije beslissing om uit te maken, of ze, gevraagd zijnde, willen komen. En van dat recht der hoogleraren blijven de kerken af.

Hoogleraren willen graag bij mogelijkheid dienen. Maar ze zullen niet graag een knechtje worden. Een knecht (in kerkelijke zin), graag. Maar geen knechtje.

Dat betekent: ze laten rustig de kerken zelf beslissen, of deze de hoogleraren willen laten vragen door de roepende kerk. En, gevraagd zijnde, laten ze rustig, zolang er geen algemene regelen zijn, die van te voren vaststaan — voor elke synode de afgevaardigden zelf beslissen, op welke conditie zij de gasten willen laten binnenkomen. Dat moet natuurlijk vóór elke zittingenreeks vast staan; je gaat geen gast vragen voor een maandje gemeenschappelijke vacantie of conferentie in je zomerhuisje, of winterverblijf op te voren hem bekend gemaakte conditie, en dan ineens, midden in de maand, de condities veranderen.

De kerken hebben dus het volste recht, voor te stellen: vraag die gasten niet, en de afgevaardigden, in synode bijeen, hebben, desgevorderd, de taak, en dus het recht, om, vóórdat de gasten voor een bepaalde zittingenreeks gevraagd worden, te zeggen: wij zouden u willen vragen binnen te komen op die en die conditie.

Maar daarna hebben de gevraagde gasten helemaal het recht te beslissen of ze op de gestelde condities willen komen, ja dan neen. Hoogleraren zijn vrij, te komen als ze gevraagd zijn, maar ook vrij, om weg te blijven. Ze kunnen verklaren: ik kom helemaal niet. Ze kunnen berichten: ik kom voor die en die bepaalde zittingen niet, of: ik doe graag mee, behalve voor die en die bepaalde affaire. Ze zijn volkomen vrij: niets verplicht hen, adviezen te geven aan een of andere vergadering.

Dat is v
Bij de k
En bij c
Wat de
tjes van l
staat tot i
en lijkt me
danus, en
tot op een
tegen Sch
daarom, ni
meer acht
in een (n
geen syn
laten we
den, die d
rustig doo
nen mee k
ren herha
en soms l
nen, werd
was, dat S
'n beetje
raar ver
niet goed l
zelf wil t
klachtjes,
dan kan h
Ik geloe
dat hoogle
van de al
woord). B
stelletjes,
beeld, als
leraren th
bepaalde v
't knopje v
even een v
ze dan met
middag" v
ren tot de
waarop me
durende a
zeker gebr
hoogleraar
die „beroe
vraag kun
zal een pr
denis vrag
de Bogomi
dende kerk
kerke?; of
denis: me
gaan op ee
ons een we
de vergad
simonie en
heid. En o
ter dwaash
dan moet
gróeien.
Zo krijg je
groeie de
sprekend
ling van:
schijnt, we
verdwene
kende zow
den: 't sp
ook niet,
beide: je c
de kwestie
Welnu,
stukje ver
standige e
levenswerk
beslissen, e
best te ku
af te wege
Weshalv
heeft voor
te doen op
neergelegd
der zitting
doen wete
we, nog ge
Hij heeft m
want een
gelen, lukt
niet gepro
heid eist).
Maar d
alleen e
wilt u ons
heeft. Omc
geen beho
Maar een
meer. De
die kost m
hinderi
woord 2.
Natuurlij
de toekom
wijs zulles
en improv